

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277725952/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

Pande ludede over det sunkne Blik, der brændte med en anden og uroligere Ild, end jeg før havde kendt.

Det var, som denne Hændelse, den Sejr Eberhard dér vandt over sig selv, havde brudt „Arvesynden“ i ham, men også Kraften.

Han blev forunderlig mild, og det mærkedes på hans Læsning. Nu var det ikke så meget mere de gamle, skyggemørke Pietister, ejheller Herrnhutternes duckurende, men blodsugende Poesi, hvis „Niedlichkeit“ altid havde været hans Mandssind til Lede; men Mystikernes himmelvænte, sværmende Længsler og Syner — Therese af Jesu og Johannes af Korset — han søgte i sin korte Fritid fra Hverdagens sørgelige Sysler.

Hvor steunede ikke „den serafiske Jomfru“s Valgsprog: „Aut pati aut mori“ med Eberhards Sind nu i de Dage?

Eberhard var træt og forstod, at „Hvile er alle Tings Mål,“ og som han plukkede den lille Broder fra Assisis „Småblomster,“ sænkede han sig i Theresia a Jesu og Johannes de Cruces Disciple, i Michael Molinos og Fénelon, „Længslernes Mand“ — i Kvietismens „hellige Ligegyldighed.“

Han der havde villet knuge Verden i Knæ for Gud, vilde nu ene knæle selv. Han, der havde tjent Gud mer end de fleste, opgav nu i amour désintéressé sit Krav på sin himmelske Len, som han havde opgivet sin jordiske: Hytten i Gutach. Og han, der havde været Guds Medkæmper i ecclesia militans og derfor drømt sig hans Medtriumfator i ecclesia triumfans, foldede nu sine Hænder, der var hærdede af praxis pietatis, i Angelus Silesius' Nynnen, i „der cherubinische Wandersmann“s Bekendelse:

Ruh' ist das höchste Gut; und wäre Gott nicht Ruh'
Ich schliesse für ihn selbst mein' Augen beide zu!“

Endnu en eneste Gang vågnede den gamle Eberhard i ham. Det var en Dag, da han oppe fra sit Vindue, hvor han i et Øjebliks Fritid sad over Jacob Böhmes „Aurora,“ tilfældigvis nede i Gården så Drengene stimle